Pregaria.cat

Entrada

L’aigua de la vida

Per MartaF el dj., 18/08/2022 - 09:00

La calor extrema d'aquest estiu està fent estralls i la Terra se'n ressent, com un animal ferit que lluita per sobreviure. Sabies que la glacera de l'Aneto retrocedeix un metre i mig cada any i que podria desaparèixer d'aquí a menys de dues dècades? És el pic més alt dels Pirineus, una de les joies de la nostra geografia, i està en perill en nom del canvi climàtic. Però l'augment de les temperatures també compromet la de l'aigua del mar, que cada cop és més elevada. I això té repercussions gravíssimes. Si no plou, les reserves dels pantans també cauen en picat i la situació s'agreuja cada dia que passa sense que caigui ni una gota d'aigua.

Mentrestant, en plena sequera, algunes administracions continuen incentivant la conversió de conreus de secà en regadius per nodrir les grans empreses de farratges, de pinsos i de biocombustibles, com si l'emergència climàtica fos una quimera. Tothom sap que l'economia sempre és el peix gros que es menja el peix més petit, i que no té escrúpols a l'hora de decidir perquè, com deia l'estimat Arcadi Oliveres, «allà on la democràcia és quasi inexistent és en el món econòmic», on l'únic que preval és la llei del més fort però mai la del més just. El capitalisme ens ha fet creure la mentida que els recursos del món són il·limitats, i mentre els boscos es cremen, els rius s'assequen, la temperatura de l'aire i de l'aigua del mar s'enfila fins a nivells insòlits, on és l'acció dels nostres governs? Les mesures arriben tard, quan fa anys i panys que hem fet funcionar els aires condicionats a tot drap i hem ignorat que el reescalfament del planeta és una sentència de mort per a la biodiversitat i, de retruc, per a l'espècie humana.

Naixem en l'aigua perquè el líquid amniòtic ens abraça a dins de l'úter de la nostra mare i l'aigua es converteix així, des del primer moment, en l'element indispensable per existir. Després ja no en podem prescindir. I, malgrat tot, la malgastem: la deixem escolar com si res per l'aigüera perquè les aixetes del Primer Món sempre ragen, oi? No ens enganyem, només hem construït les muralles de l'abundància per blindar encara més el nostre paradís artificial, però són tan fràgils perquè estan fetes de fang, que es desfà en contacte amb l'aigua: «Ai, ai, la gran capital que amb la seva opulència havia enriquit tots els qui solquen la mar! En una hora ha quedat devastada!» (Ap 18,19).